

Aranyérmes vallomások

Kilencéves volt 1972-ben, amikor először állt ping-pong asztalhoz Tolnában. Csakhamar kiderült, nem hiába töltötte ott az időt: 1972-től minden évben szerepelt a serdülő majd az ifjúsági Európa-bajnokságon. Kétszer volt bronzérmes csapat tagja, kétszer párosban másodikként, s szerzett egyéniben és párosban is bronzot. A magyar válogatottnak soha nem volt tagja, ennek azonban nem biztos, hogy ő az oka... Klubtársával, Balogh Ilnával ötször nyerte meg a női páros magyar bajnoki aranyát, s egyszer egyéniben bronzérmes volt. Jelenleg a JATE II. éves orosz-történelem szakos hallgatója.

— Mi változott a ping-pongnál azzal, hogy Szegedre kerültél?

— Jobbak lettek az edzéslehetőségeim. A DELEP, és néha a Csomópérfi játékosaival edzek. Időben nem tudok annyit játszani, mint régebben, de sokkal intenzívebben.

— Okozott visszaesést a változás?

— Úgy érzem, nem.

— Az egyetemre kerülés eldöntötte a jövő útját is?

— Nem, de nem akartam mindent a ping-pongnak alárendelni.

— És mi a fontosabb az életében?

— A ping-pong! Egyértelműen.

— Milyen tanuló vagy?

— Most jó rendű voltam.

— Régóta az élvonalban vagy, válogatott mégsem voltál. Miért?

— Mert nem futtattak, nem menedzseltek.

— Ez ilyen „egyszerű”?

— Igen. Pesten van-e valaki, a tüz közelében, vagy nem. Én nem érzem, hogy például Szabó Gabi jobb játékos lenne. De hiába jobb egy vidéki, ha bármi indo-

Bolvári Ildikó

kot tudnak a pesti mellett fölhozni, biztos, hogy azt viszik. Példa erre most a húgom, aki 3. a ranglistán, mégsem viszik sehova.

— Ki a jobb kettőtök közül?

— Még nem gondolkodtam rajta. Én megverem a húgom, ő viszont felszabadultabban versenyez, s ezért eredményesebb. Én görcsösebben akarom a sikert.

— Gondolom, ez a görcsőség a válogatási „elvek” miatt is van. Nem fékezi ez az ambíciódat?

— Vannak ambícióim, s edzek rendszeren. A sok munka eredményének pedig előbb-utóbb ki kell jönni.

— Nem gondoltál arra, hogy a válogatottság érdekében Pesten élj?

— En nem tudnék ott élni. S ha tényleg egyértelműen jó vagyok, akkor remélem, hogy mégis bekerülhetek. Főleg, ha lenne egy

Kisebbsajta szenzációt hozott a néhány héttel ezelőtt Budapesten megrendezett országos egyetemi és főiskolai asztalitenisz-bajnokság szegedi sikersorozata. A JATE hallgatói a női egyest és párost kivéve valamennyi versenyszámban nyertek (utóbbiakban is csak azért nem, mert — szervezési hiba folytán — esélyes versenyzőjüknek ugyanabban az időben más versenyen kellett indulni). Így az összetett verseny elsőse is az övék lett. Mielőtt bárki is azt hinné: a JATE SC-ben folyó munka eredménye e kiugró siker, elmondjuk: Pótári Mihály és Bolvári Ildikó szereztek az aranyakat, Márpedig Pótári a Délép NB I-es csapatának eljátekosa, Bolvári pedig a Tolnai Vörös Lobogó, BEK-döntőben is szerepelt, együttesének erőssége. Az alábbiakban a velük készült riportokat közöljük.

a furcsa, ha úgy élnék, mint a többi diák. Kollégiumban lakom, így ott együtt vagyok a csoporttársaimmal, de ez kell is, mert különben teljesen elszigetelt lennék.

— Autóval jársz, ami neked bizonyára létszükséglet. De diákok — főleg lányok — között ez nem gyakori. Nincsenek irigyeid?

— Nem vettem észre, hogy bárkit is foglalkoztatna ez a környezetemben.

— Bár a sokat emlegetett válogatottság még nem sikerült, világversenyen már szerepeltél...

— Igen, a budapesti Európa-bajnokságon, de ezt nem emlegetem szívesen. Úgy érzem, egyesek azért drukolnak, hogy kikapjak. Az EB előtt Tatán edzettünk, és nem tudunk úgy felkészülni, ahogy szoktunk. Ki kellett szolgálni a többieket, s nem tudtuk a saját felkészülésünkkel törődni. Ha például Magos valamit gyakorolni akart, akkor nekem oda kellett menni segíteni. Mi Icaival (Balogh Ilna — B. T.) nem gyakorolhattunk párost, nem játszhattunk fiúkkal, mert félték, hogy jó eredményt érnek el. Ugyan-így a válogatottban sem szerepeltettek bennünket, módvált, párost bárki tud játszani, aztán mindig a párosos mentek el a csapatmeccsek.

— Mi otthon nagyon készültek, aztán a legnagyobb verseny előtt el kellett menni Tatára, hogy mások felkészülését segítsék.

— Ez így nagyon elkésztően hangzik...

— Az is. Elkeserítő. Teljesen elveszik az ember önbizalmát. Anélkül pedig nem lehet játszani...

— Beszéljünk valami békésebb dologról befejezésül. Mit csinálsz végzés után?

— Tanítani és edzősködni is szeretnék. Utóbbihoz majd szerzek valami képesítést...

— Összekapcsolódik. Meccsek után azért szépen elengedem magam, szeretek szórakozni, vidáman élni.

— Sosem volt ebből gondod az egyesületben?

— Egyszer volt. Egy sikeres vizsgámat túlzottan megünnepeltem. Jól betintáztam, aztán a másnapi rangadón az öt mérkőzésből a remélt négy helyett csak egyet nyertem.

— Milyen következménye volt ennek?

— Csúnyán megbüntettek. Az I. osztályért járó pénzemet négy hónapra megvonták. De tanultam ebből, most már jobban odafigyelek.

— Régebben is így éltél?

— Nem, a BVSC-nél egy kortyot sem ittam.

— És most?

— Szeretem a sört, meg a fröccsöt, de meccs előtti nap csak 1-2-t iszom meg. Különben szeretek a közép-pontban lenni, társaságba járni.

— Ha végeztél az egyetemen, szakítasz a ping-ponggal?

— Nem, a munkát és a sportot együtt szeretném csinálni. Ügyvédként szeretnék elhelyezkedni, bár tudom, hogy ez nagyon nehéz lesz. Játsszani pedig addig szeretnék, amíg kellek valahol.

BALOGH TAMÁS

„Gyógyulást” hozott a Medicillin

Valószínűleg országos viszonylatban sem gyakori. Szegeden pedig egyedinek számító kezdeményezést valósított meg a Szegedi Orvostudományi Egyetem, amikor Medicillin Kupa néven tömegsport rendezvénysorozatot hívott életre. Az ötlet egy hallgató — Vereczkey Zsolt — találmánya. aki, mint elmondta, azért találta ki a Medicillin Kupát, hogy végre „történjen valami”. Történt is, meghozza — várakozáson felül. A Medicillin Kupa rendezvényei egész tanéven át tartottak. Tízennégy sportágban lehetett vetélkedni a nyolc csapatnak (öt orvostanhallgató évfolyam egy-egy csapata, az első-második, illetve harmadnegyedéves gyógyverszerek közös gárdája, és egy oktatói együttes).

Igen okos pontozási szisztémát dolgozott ki az a 15-20 fős rendezői gárda, akiknek az év során amúgy is sok munkája. Így érdeme is fűződik az esemény sikeréhez. A pontozásnak ugyanis minőségi és mennyiségi oldala volt: külön pontokat lehetett kapni a helyezésekre (minőség), és — az ugyancsak fontos — részvételre (mennyiség). A cél tehát az volt: minél többen, és minél többször versenyezzenek sportoltnak.

A részvételi szám és a lelkesedés azt mutatja: igenis van igény a rendszeres sportra, s ennek a lehetőségeit még olyan mostoha körülmények között is érdemes megteremteni, mint ami a SZOTE-n van.

Még a lelkes szervezőknek rendezőknek is meglepetést okozott például, hogy Galyatetőn, szabályos versenykörülmények között megtartott sívetélkedőn 90-en(!), a tiszai kajakversenyen több, mint 100-an(!) indultak.

Külön versenyt írtak ki azok számára, akik valamennyi versenyszámban részt vettek. Becslés szerint 400 körül van azon hallgatók száma, akik legalább egy sportágban indultak.

Mindenesetre a rendezvény érdemes arra, hogy más intézmények figyelmébe is ajánljuk a módszert, mert sok embert mozgat meg, s főleg: gyakran! Szólni kell persze a gondokról is, hiszen — tornaterem hiány — csak szabadban lehetett versenyezni, kiszolgáltatva az időjárásnak. S így, nehezedő körülmények között egyre kevésbé lehet abban bízni, hogy sokáig tart a hallgatók lelkesedése. A Medicillin Kupa azonban, azon kívül, hogy sokak figyelmét irányította a sportra, keltette föl bennük a sportolási vágyat, arra is jó volt, hogy megmutassa a tornaterem iránti óriási igényt. Nem mintha ezzel az egyetemen nem lettek volna tisztában eddig is, csupán máshol lehetett ezzel takarózni: úgysem sportolnak a hallgatók! Hát sportolnak, sportolnának — ez fényesen bebizonyosodott!

A Medicillin Kupa eredményhirdetési ünnepségén előbb megjutalmazták a legjobb szervezőket, majd az eredmények ismertetésére került sor.

A sportágankénti győztes csapatok: Asztalitenisz: „Nagygyógyverszerek” csapat. Atlétika: IV. évf. Kajak-kenu: I. évf. Kézilabda: Nők: „Kisebbsajta” csapat. Férfiak: Oktatók csapata. Kosárlabda: Nők: V. évf. Férfiak: IV. évf. Kispályás labdarúgás: Nők: V. évf. Férfiak: IV. évf. Sí: IV. évf. Tenisz: IV. évf. Természetjárás: V. évf. Úszás: II. évf. Vízilabda: II. évf. Olimpiai vetélkedő: IV. évf.

A fentebb említett egyéni összetett verseny eredményei: Nők: 1. Kovács Ildikó IV. évf., 2. Vereczkey Kinga II. évf., 3. Steff Györgyi IV. évf. Férfiak: 1. Tarnai László IV. évf., 2. Haraszi Gábor V. évf., 3. Vereczkey Zsolt III. évf.

Az első ízben kiírt Medicillin Kupa összetett csapatversenyét, s a vele járó tízezer forintos pénzjutalmat a IV. évfolyam nyerte. Második, és az ötezer forintos díj nyertese a II. évfolyam, harmadik pedig az V. évfolyam csapata lett (utóbbi három ezer forint jutalmat kapott).

Szép volt, és várjuk a folytatást!

(balogh)

Egyetemi és főiskolai bajnokságok

Labdarúgás

Az eddig kitűnően szereplő Tanárképző Főiskola csapata a Szarvasi Mezőgazdasági Főiskola otthonában kísérelte meg kiharcolni a döntőbe jutást. A hazaiak soraiban több, területi bajnokságban szereplő futballista is játszott. Talán ettől, talán a tét nagyságától ijedtek meg a szegedi fiúk — mindenesetre nem ment nekik úgy, mint a mezőúriak elleni gólzáporos mérkőzésen, és balszerencsés vereséget szenvedtek.

A 7. percben a szarvasi gólszák. Újvári szabadrúgásból szerzett vezetést. Ezután sokáig a szegedi főiskolások voltak fölünyben, mégis ők kaptak a második játékrész elején újabb gólt. A védelem — lest gondolván — leállt, s megint csak Újvári szerzett gólt (2-0).

Ezután a szegedi csapat elkeseredett rohamozásba kezdett, sorra dolgozták ki a nagyobb-nál nagyobb helyzeteket. Bischof, Tóth I. majd Zádor előtt adódott sorozatban óriási lehetőség, de csak a 84. percben, Pruckner fejesevel sikerült a szépítés (2-1). Még ezután is lehetett volna (további-jást jelentő) gólt a tanárképzős gárda, de sajnos nem sikerült. Ezzel együtt minden dicsőítet megérdemelnék a fiúk, s csak sajnálni lehet, hogy ez a —

végső győzelemre is esélyes — csapat balszerencsésen kiesett.

Szarvasi Mg. Főiskola — Szegedi Tanárképző 2-1 (1-0) Sz. TK.: Ádám — Viktor (Zádor), Kálmán, Litkei, Udvarhelyi I., — Tóth Gy., Pruckner, Udvarhelyi II. (Bényi) — Tóth I., Bischof, Tóth Z.

Kézilabda

Az országos bajnokság döntőjébe jutott Szegedi Tanárképző lányai Szombathelyen küzdöttek a minél jobb helyezéért. Szabó József edző tanítványai első mérkőzésükön sima, 38-20 (19-8) arányú vereséget szenvedtek a toronymagas esélyes, és később aranyérmert nyert Testnevelési Főiskola gárdájától. Ezután szoros meccsen, öt másodperccel a befejezés előtt szabaddobásból kapott góllal kaptak ki a nyíregyházi tanárképzősöktől (17-16). Végül a szombathelyi lányokkal 16-14-re sikerült legyőzni, s így az elismerésre méltó 3. helyen végzett a szegedi gárda. A csapat legjobb góllövői Somogyi (18) és Malek (7) voltak. Rajtuk kívül kiemelkedően játszott még a kapus Aradszky, valamint Szabó és Vályi. A bronzérmes együttesben szerepelt még: Fekete, Agócs, Laczó, Mészáros II., Mészáros III., Tóth, Gát és Molnár.

(bété)

Hódmezővásárhelyen kezdett ping-pongozni 1969-ben. Miután 1973-ban a serdülő Tizek Bajnokságán 2. lett fölfigyeltek rá. A BVSC csábitotta el, így a következő éveket Budapesten töltötte. Három évig volt ifjúsági válogatott, majd 1977-ben a felnőtt válogatott keretének is tagja lett. 1980 januárjától a DELEP játékos, s a következő évtől a JATE jogi karának levelező hallgatója is.

— Jóllehet, a főiskolás bajnokságon szerzett négy aranyérmes fölhívta rád a figyelmet, gondolom, nem erre az eredményre vagy a legbüszkébb? — kérdeztem a 25 éves sportolót, mire elmosolyodott:

— Nem, volt ennél jobb...

A legnagyobb eredménynek azt tartom, hogy tagja voltam az ifjúsági Európa-bajnokságon ezüstérmes csapatnak, s hogy a Spartacus Molnárral párosban nyertünk magyar nemzetközi bajnokságot. De Gergely és Takács társaságában voltam bajnokságot tagja is.

— Felnőtt válogatott kerettag is voltál. Az igazi „betörés” azonban nem sikerült. Miért?

— A „nagy hármas” mellett nekem csak kisebb lehetőségek jutottak. Akkor is, amikor a felnőtt Tizek-en juniorként 7. lettem, úgy, hogy Gergelyt és Jónyert is megvertem.

Pótári Mihály

— Miért igazoltál mégis — fénykorodban — Szegedre?

— Lakásproblémáim voltak, s ezt a Délép megoldotta.

— Így azonban megszakadt a kerettagságod. Számoltál ezzel amikor igent mondtál a Délép-nek?

— Igen. Mielőtt otthagytam a BVSC-t, Berczik Zoltán egy versenyen félrehi-vott, s azt mondta: nem menjek Szegedre. Azt nem mondtam, hogy ha elmegyek, nem leszek válogatott, de ebből érezhettem.

— Mégis a Délép-et választottad. Miért? Nem volt már célod a válogatottság?

— Egyszerűen nem volt perspektíva. Mindenhova Jónyert, Klampár, Gergely utazott, s ha egyszer engem is elvittek valahova, biztos, hogy légtém. Ahhoz, hogy valaki nemzetközileg is jó játékos legyen, hosszú ideig kell külföldön is versenyezni. Ifi koromban simán vertem azt a Kucharskit, Kalinicsot, akik most a lengyel illetve a jugoszláv csapat legjobbjai. S minek köszönhető, hogy jók? Annak, hogy évek óta versenyezte-

tik őket nemzetközi mezőnyben.

— Ezek szerint Szegeden már a megszerzett tudás szintet sem lehet tartani?

— Másfél-két évig sikerült, aztán visszaestem.

— Milyen célok hajtának még?

— Lehet hogy 4-ek leszünk a csapatbajnokságon, ez nagy siker lenne. Továbbra is jó NB I-es játékos akarok lenni, akire számítani lehet, s mellette mielőbb diplomát szeretnék szerezni.

— Nagyobb álmaid már nincsenek?

— Ha asztaliteniszben valaki 20-22 éves koráig nem tört be az élvonalba, már nem lesz kiemelkedő játékos. A tanulás mellett egyébként sem érzékné már erőt a nagyobb munkára. Az egyetem fontosabb lett.

— Diák és sportoló is vagy egyszerre. Az életmódod melyik „társaságához” hasonlít inkább?